

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

NEVIEŠ DŇA,
NEVIEŠ HODINY

NEVIEŠ DŇA,
NEVIEŠ HODINY

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

NEVIEŠ DŇA,
NEVIEŠ HODINY

sloart

Text © Dominik Dán 2019
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-4358-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Stat sua cuique dies.

Každý má určený svoj deň.

(Vergílius)

Venujem Hanke Letkovej a Miroslavovi Uhliarovi.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, Jánovi Appelovi,
Ing. Petrovi Sokolovi, Dr. Martinovi Puhovichovi, PhD.,
Mgr. Vladimírovi Pijákovi, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

JANUÁR 2000

Doktor Lengyel si rad-radom premeral prítomných, vzdychol si. Prvý pracovný pondelok po takom významnom, prelomovom víkende, a on už má plné ruky roboty.

Vlastne akýže tam víkend, veď v sobotu bol v práci a ešte od neho tí policajní odroni chceli, aby prišiel aj v nedeľu. Samozrejme, že sa ohradil, veď koho by na druhý deň po Silvestri zohnal, aby mu asistoval? Našťastie pochopili a už neotravovali s hlúpyimi nápismi. Alebo nepochopili, ale ani im sa nechcelo. To je jedno, podstatné bolo, že nedeľu si obhájl, lenže teraz bol pondelok a či chcel, alebo nechcel, musel makat.

Pohľadom prešiel z prítomných na muža vyvaleného na pitevnom stole.

„Tak toto je on, pán záhadný,“ vzdychol si.

„Prosím ťa, prestaň aj ty,“ osopil sa naňho detektív z oddelenia vrážd Richard Krauz. „Dost' čo ma so záhadami ráno vyzvrátil šéf, ešte aj ty ma ser!“

„Ja som si to nevymyslel, vy s ním máte problémy. Presnejšie, s jeho tajným vytesaným kódom.“

„Záhadný muž, tajný kód! Ježiškove husličky! Ja mu jednu...“ Krauz sa obrátil na Chosého, či môže.

Chosé, ako správny parták, si, samozrejme, kamaráta zastal. Namieril na doktora obviazanou rukou.

„Hej, ty, čo rýpeš do kamoša hneď na začiatku roka? Nevšimol si si, že sme na teba dvaja?“

„Lacibáči...“ zašomral doktor, ani nezdvihol zrak od mŕtvoly.

„Tu som, pán doktor. Sme s vami.“ Z rohu pitevne sa prihlásil zhrbený vysušený chlapík. Asistent zo súdneho

lekárstva si dlhý, mimoriadne ostrý nôž na otváranie mŕtvov prehodil z ruky do ruky, aby bolo jasné, že oni sú traja.

„Vás to asi nikdy neprejde,“ vzdychol si kriminalistický technik. „Srandičky, srandičky, ale mňa to tu nebaví. U nás hore práve otvárajú piatu fľašu šampanského, druhú fľašu vodky, načínajú tretiu škatuľu chlebičkov, a ja sa musím otravovať s týmto tu,“ opovržlivo hodil bradou k pitevnému stolu. „Posilvestrovská oslava ako hrom – a bezo mňa. Doriti! Nestačí, že mi tento odroň pokazil celú sobotu? Musí ešte aj pondelok?“

„Jožko, u vás na technike sa nezačína pracovný týždeň pondelkom?“ zaujímal sa Lacibáči. „Vy ešte oslavujete?“

„Týždeň áno, Lacibáči, ale pracovná činnosť až v utorok.“

„A vedia o tom na ministerstve?“

„Pochybujem, oni začínajú v stredu.“

„Tým sa všetko vysvetľuje,“ prikývol asistent, že pochopil, vrátil sa k umývaniu nástrojov.

„Dobre, Jožko, máš všetko?“ doktora prestalo ich kvákanie baviť, obrátil sa na ufrflaného kriminalistického technika. „Môžeme konečne začať?“

Technik prebehol pohľadom igelitové vrecia so zaistenými stopami.

„Odfotografovaný je, šaty sme zaistili všetky a vcelku, daktyloskopiu mám, trichológiu som odobral, výškrab spod nechtov som urobil, biológiu mi dodáte vy...“ technik našpúlil pery, akože ťažko premýšľa. „Richard?“ pozrel na detektíva, či má nejaké námietky.

„Máme všetko, Jožino. Povýstrelové splodiny sme zaistili v sobotu priamo na mieste činu, ruky sme mu pred prevozom zabalili,“ detektív sa tiež hlboko zamyslel. „Myslím si, že sme na nič nezabudli. Pán doktor!“ Krauz predpažil, oboma rukami ukázal na mŕtvolu na pitevnom stole. „Je tvoj, predveď sa!“

Doktor Lengyel si vzdychol.

„Pristúpime k vonkajšej obhliadke tela.“ Naozaj prišiel bližšie, začal pracovať. „Hlavu som si pozrel na mieste činu, ale pre poriadok začnem znova tam. No...“ Viac nepovedal, začal s obhliadkou.

Nahý muž ležal na chrbte, pod hlavu mu asistent Lacibáči vsunul drevený hranol, aby mala hlava s telom správ-

ny uhol. Obhliadajúcemu doktorovi správny uhol ulahčil prístup k detailom. Prehmatal povrch hlavy, prehrabal vlasy, sklonil sa nižšie, skontroloval povrch kože, skontroloval tvárovú časť, oči, nos, ústa, bradu.

„Ako som konštatoval na mieste činu, hlava je čistá, žiadne stopy vonkajšieho násilia. Postupujem ďalej po krku na trup a končatiny.“

Krauz stál za doktorom, aj on prezeral. Prezerali pozorne, každý centimeter štvorcový povrchu tela.

„Rišo?“ Doktor Lengyel skončil vonkajšiu obhliadku tela pri chodidlách.

„Ani ja nič.“

„Ale ja áno! Toto si si nevšimol?“ Doktor ukázal prstom do laktovej jamky.

„Všimol, ale neviem, čo je to. Je to defekt?“

„Samozrejme, a ešte aký! Páni, dovoľte, aby som vám predstavil feťáka číslo jeden!“

„To myslíš vážne?“

„Riško, to sú stopy po vpichoch. Tento chlapík si šlahal heroín alebo morfium, alebo čokoľvek ešte horšie, a priamo do žily!“

„No fasa! Začína to byť celkom zaujímavé,“ vzdychol si Chosé. „Že som radšej nezostal na maródke.“

„Neskoro,“ zahriakol ho parták. „Si tu, tak otvor oči a sústreď sa, nech nám nič neujde.“

„Ale inak konštatujem, že na tele nebohého som nezistil žiadne stopy vonkajšieho násilia.“ Doktor Lengyel sa snažil uzavrieť vonkajšiu obhliadku. „Pre vás to môže znamenať iba jedno, páni, že obeť sa nedostala do kontaktu s páchatelom. K bitke určite nedošlo, žiadne obranné poranenia som nenašiel.“

Krauz sa vrátil k oknu, z parapetu si vzal zápisník, označil si pár viet, zápisník odložil. Chvíľu váhal, očakával viac. Chlap na pitevnom stole bol naozaj čistý, ani škra-banček, ani náznak bitky či konfliktu, žiadne povrchové poranenia, žiadne defekty – pravda, až na vpichy a dieru v chrbte.

„Ideme doňho?“ Doktor Lengyel si chcel byť istý, že na povrchu nič nezanedbali.

„Ideme,“ rozhodol Krauz.

Na pitevni sa rozleteli dvere.

„Zdravím vás!“ zahlaholil mladý asistent. Bez okolkov nasmeroval vozík s mŕtvolou k vedľajšiemu stolu.

„Čo to má byť?“ zdúpnel Krauz. „Nie sme tu sami?“

Lengyel neodpovedal, ani on tomu nerozumel. Vošiel kolega doktor – tiež mladý, asi nová posila, lebo Krauz ho nepoznal.

„Pán kolega...?“ nechápal Lengyel.

„Prepáčte, príkaz primára. Operatívne reagujeme na akútnu situáciu. Musí sa to urobiť okamžite.“

„Čo je to?“

„Tá spálenina.“

„No nie! To nemyslíte vážne! My tu skúmame vraždu!“

„Ja som si to nevymyslel, ako hovorím, príkaz zhora. Vraj je v tom zamontovaná polícia.“ Mladý doktor zagánil na prítomných detektívov.

Detektívi zagánili jeden na druhého – o spálenine nič nevedeli, ani o vzťahu k polícii.

„Netuším, o čom je reč,“ priznal Krauz.

Doktor Lengyel musel kapitulovať – príkaz zhora je príkaz zhora.

„Dobre, ale neserte sa sem vedľa nás, zoberte si to dozadu, na posledný stôl, nech sa nezadusíme.“

Krauz zvesil plecia, zahľadel sa na dlažbu, zhlboka vzdychol – prečo je osud k nemu taký krutý? Nestačí, že mal pokazenú silvestrovskú zábavu, celý víkend, ešte aj v prvý pracovný deň nového roka, nového milénia, musí vyfasovať pitvu so spáleninou za chrbtom!

Nič na svete nesrdí tak ako odležaný utopenec alebo spálená mŕtvola. Tým, že Lengyel nasmeroval druhú partiu do kúta pitevne, iba zmiernil ich utrpenie, ale trápenie to bude aj tak.

Mladý asistent zatlačil vozík so spálenou mŕtvolou k poslednému stolu, strhol z nej plachtu...

Utrpenie sa začalo.

„Chalani, venujme sa nášmu chlapíkovi,“ napomenul ich Lengyel.

„Tak rob, švihaj, nech to máme čím skôr za sebou,“ postrčil ho Krauz. „Prosím ťa, vyber nám guľku, nech môžeme odtiaľto vypadnúť. Ostatné merania a hovadiny, čo bežne

robíte, necháme na vás, prečítame si to neskôr v správe, ale teraz je podstatná guľka! Rež, doktorko, rež, čo ti sily stačia!“

Na príčine smrti sa zhodli už na mieste činu – strelné poranenie orgánov uložených v hrudnom koši, presnejšie, strelné poranenie srdca z dorzálnej strany, teda od chrbta. Pitva mala v podstate iba potvrdiť konštatovanú príčinu smrti, vylúčiť inú príčinu a zaistiť najdôležitejší vecný dôkaz – projektil.

„Ešte raz sa pozriem,“ rozhodol sa doktor Lengyel pred prvým rezom.

Röntgenovú snímku otrčil proti oknu, pozorne ju preskúmal, hoci ju videl predtým už dvakrát.

„Je to tak, jeden vstrel, jeden projektil, máme ho tu pod sternom. Idem na to!“

Asistent Lacibáči mu podal dlhý, mimoriadne ostrý nôž na otváranie mŕtvov. Doktor Lengyel priložil hrot do krčnej jamky, zatlačil, potiahol rez až pod pupok. Koža sa rozťahovala, odhalila žltý podkožný tuk, červené brušné svalstvo.

Doktor odložil otvárač, od asistenta si vzal zahnuté nožnice podobné nožniciam na porciovanie pečenej husi. Pustil sa do odstrihávania rebier od hrudnej kosti. Postupoval systematicky, pomaly, opatrne, aby nepoškodil objekt ich záujmu. Chvíľu to trvalo, no nik ho nesúrtil.

Doktor vylomil hrudnú kosť, odložil ju na plastovú tácku, prstami rozťahol rebrá, vzal skalpel, zarezal do štruktúr pod hrudnou kosťou.

„Tu je! Hneď pod kosťou, ako som hovoril.“

Zalovil v hrudníku, medzi palcom a ukazovákom im ukazoval kúsok kovu, ostatné tri prsty tvorili vejár.

Asistent Lacibáči natrčil Petriho miskú, doktor do nej pustil projektil. Cinkol, no ďalej nezvonil, nekotúľal sa po obvode – bol celý od krvi, prilepil sa.

„Chcete sondáž?“

„Musíme,“ prikývol Chosé.

Doktor Lengyel s asistentom prevrátili mŕtvolu na bok, do dierky v chrbte zasunuli kovovú tyčku hrubú ako ihlica na štrikovanie, zatlačili, zatlačili viac...

„Vyšla,“ zahlásil Krauz, keď zbadal hrot sondy vystupujúci z hrude. „Je to jeden kanál, jeden vstrel. To nám stačí. Jožko, fotíme!“

Technik fotograficky zdokumentoval priebeh strely, uhol vniknutia do chrbta a výslednú polohu strely. Tým sa jeho záujem o sondáž skončil, pozornosť obrátil na projektil v miske.

Asistent vybral sondu, mŕtvolu znova položil na chrbát, čakal, ako sa rozhodne doktor, kde bude pokračovať.

„Richard, chcete niečo vedieť o mechanizme poranenia?“

„Samozrejme!“

„Chlapík je vysoký stoosemdesiatpäť centimetrov. Ty máš...?“

„Skoro toľko.“

„Pod sem, otoč sa mi chrbtom.“

Krauz poslúchol.

„Predpokladám, že k útoku došlo postojacky, to znamená, že páchatel' a obeť stáli za sebou. Asi takto,“ doktor sa postavil za Krauzu, natiahol ruku, namieril prst, akoby to bola hlaveň pištole. Palcom cvakol o namierený ukazovák, akoby vystrelila imaginárna zbraň. „Bác! Chlapík je mŕtvy!“

Krauz sa zvrtol, našpúlil pery.

„Teda obaja boli približne rovnako vysokí?“

„To som nepovedal. Ak nižší chlapík alebo žena zodvihne ruku vyššie a zalomí zápästie nižšie, dosiahne rovnaký uhol, ako keď vyšší chlapík alebo žena natiahne ruku nižšie, ale zápästie zalomí smerom hore. Takto.“ Lengyel im ukázal obe polohy imaginárnej zbrane, namiesto hlavne zase použil ukazovák, no na demonštráciu to stačilo, policajti mali dosť vyvinutú predstavivosť a hlavne skúsenosti.

„Dobrý postreh, pán doktor,“ pochválil ho Krauz. „Zatiaľ ti to ide jedna radosť!“

Pitevnú pohodu pokazil technik Jožko.

„Niečo mi neseďí.“

„Vieme, chceš chlastať šampanské a žrať chlebičky, sebec jeden!“ odbil ho Chosé.

Technik stál pri okne, Petriho misku natŕčal do svetla.

„Nie, Chosé, už ani nie. Podťte sem.“

Krauz a Chosé neochotne poslúchli.

„Pozrite. Je malá.“

„Čo malá!“

„Lacibáči?“

„No...?“

„Môžete mi ju opláchnuť?“

Technik sa zvrhol od okna, misku podal asistentovi.

„A dajte ju sem do vrecka.“

Lacibáči očistil projektil, vrátil im ho v igelitovom vrecku, menšom než škatuľka cigariet. Technik ho otrčil proti oknu.

„Čo som hovoril? Toto je celoplášť sedem, šesťdesiatdva. Hovorte si, čo chcete, ale je malá!“

Krauz mu vytrhol vrecko z rúk, pozorne si prezrel guľku. Vrecko podal Chosému.

„Doriti...“ zašepkal Krauz, dlaňou si pretrel bradu. Hneď bolo po dobrej nálade z bezproblémového priebehu pitvy. „To hádam nie.“

Chosé skúmal, skúmal, spustil zdravú ruku s projektilom.

„Je malá,“ súhlasil s technikom.

„O čo vám ide?“ nechápal Lengyel.

Nikto sa nemal k vysvetleniu, napokon sa odhodlal Krauz.

„Tá pištoľ na jeho stole bola čezeta československej výroby, vzor sedemdesiatpäť.“

„No a? Viem, videl som ju.“

„Doktor, je to devina, to znamená, že vystreľuje guľky s priemerom deväť milimetrov. Táto má priemer sedem celých šesťdesiatdva stotín milimetra. Je malá. My potrebujeme väčšiu.“

„V poriadku, prineste druhú mŕtvolu.“

„Druhú nemáme, je iba začiatok roka, o mŕtvy je núdza. Alebo si myslíš, že máme hore v chladničke nejaké zo starého roka?“

„Ťažko. Ako by sa pomestili medzi toľké fľaše?“

„Veď o to ide, v chladničke žiadne voľné miesta nemáme, takže správnu guľku musíme nájsť v tejto mŕtvole.“

„To pôjde ťažko, Riško.“

„Prečo by to malo ísť ťažko?“

„Lebo v tejto iná guľka nie je.“

„A je! Musí byť! Zle si pozeral.“

„Zle? Tak na, nájdí mi ju, ty mudrlant!“

Doktor Lengyel vzal dve röntgenové snímky, neuspokojil sa s obyčajným oknom, zasekol ich do svietiacej skrinky, šťukol vypínačom.

„Nech sa páči!“

Traja policajti natiahli krky, odborným okom skúmali vysvietenú obrazovku.

„Čo je toto?“ zašepkal technik, aby ho počuli iba kolegovia. Nechcel sa pred doktorom blamovať.

„Kľúčna kosť, špecialisti na anatómiu,“ našepkal im doktor Lengyel, akoby boli na najťažšej skúške z medicíny.

„Ja viem,“ ohradil sa Krauz. „Kľúčna kosť, ty tĺk, mali sme to v druhom semestri!“ oboril sa na technika.

Išli si oči vyočiť, no okrem jedného svietiaceho krúžku v strede hrudníka nenašli nič.

„Vidíte ten svietiaci krúžok tu v strede? To je olovo, ostatné svetlé miesta sú kosti, tieto tmavé miesta sú mäkké štruktúry,“ prednášal doktor. Ako hovoril, tak ukazoval.

„To vieme aj sami,“ vyprskol Krauz.

„Viete? Tak mi ukážte tú druhú guľku, druhý svietiaci krúžok.“

„Nemôže byť nejako skrytá?“

„Richard! Pred očami áno, pred röntgenovými lúčmi určite nie.“

„Alebo rozprsknutá v celom tele?“

„Röntgen odhalí každý fragment strely, aj najmenšie kúsočky. Okrem toho, kde by bol druhý vstrel? Prezreli sme ho spolu, ani ty si nič nenašiel. Alebo tu máme zázračného čarostrelca, čo sa dvakrát za sebou trafil do toho istého miesta na chrbte, navyše použil zázračné strelivo, čo sa rozpúšťa v tele? Vlastne, prečo nie? Záhadný chlapík, záhadné dátky na hrobe, záhadný prípad, prečo nie aj záhadný vrah?“

„Ty neprestaneš rýpať s tými záhadami?“ Krauz začínal byť na slovo *záhadný* alergický.

Odstúpili od svietiacej skrinky, pochopili, že v tomto prípade im nepomôže ani špičková lekárska technika.

„Škoda,“ vzdychol Chosé. „Boli sme presvedčení, že máme vražednú zbraň a cez ňu sa bez veľkých problémov prepracujeme k páchatelovi.“

„Neprepracujeme,“ zakončil jeho úvahu Krauz. „Už to tak vyzerá, kamarát môj drahý, že nie.“

„No fasa, takže tajomný muž, tajomný kódovaný nápis, tajomný spôsob vraždy... Richard, poviem ti jedno – schytať takýto prípad tretieho januára v novom tisícročí môže iba taký smoliar, ako si ty!“ lebedil si Chosé.

„Mám ti jednu tresnúť po papuli!? Mám ti pripomenúť, kvôli komu som sa do týchto sračiek dostal?“

„Dobre, dobre, však ja nič. Neskáč hneď na začiatku vyšetro...“

„Pán kolega!“ ozvalo sa z opačného konca pitevne.

Mladý kolega stál nad rozobranou obhorenou mŕtvou, pochybovačne krútil hlavou, evidentne si s niečím nevedel rady.

„Prosím?“ zareagoval doktor Lengyel.

„Môžete na chvíľočku?“

„Iste.“

„Počkaj, počkaj, neutekaj, ešte sme neskončili!“ snažil sa ho zastaviť Krauz.

„Hneď som tu, zatiaľ hľadajte. Napríklad v zadku, možno tam má strčený celý zásobník.“

Technik sa rozosmial, Krauzovi s kolegom nebolo do smiechu. Na prvý pohľad ľahký, jednoznačný prípad sa začína zamotávať. A to ešte netušili, čo ich čaká, keď sa Lengyel nahne nad spálenú mŕtvolu.

Doktor Lengyel sa nahol nad spálenú mŕtvolu, mladší kolega mu niečo ukazoval, niečo vysvetľoval, doktor sa nahol nižšie, vystrel sa, chvíľu uvažoval.

„Richard! Poďte sem!“

„Máš ho vidieť! Poď ty sem, tu máš robotu, nie tam!“

„Ja áno, ja tam, máš pravdu, ale vy dvaja... No len poďte sem, aby ste nepovedali, že sme sa tu s kolegom proti vám dohodli.“

„Čo to trepe,“ mrmlal si Krauz pod nos, nechotne sa pohol k poslednému pitevnému stolu. Chosé poslušne za ním.

Zápach spáleniny sa s každým krokom stupňoval, až dosiahol neznesiteľnú koncentráciu.

„Kriste!“ Chosé si vybral vreckovku, pricapil si ju na nos. Na pitve to neurobil aspoň rok, možno aj dva.

„Musíš nás takto týrať?“ Krauz vraždil až dosiaľ najobľúbenejšieho doktora pohľadom.

„Pozrite sa sem a prestaňte vyskakovať. Kolega odpreparoval pľúca, pravú polovicu otvoril a...“ Lengyel ukázal prstom, na čo myslí. „Vidíte?“

„Pľúca, a čo?“

„Sú ružové.“

„Aké by mali byť?“ Krauz sa spýtal ako naivné decko, ale v duchu ho premkla obava, že odpoveď pozná aj sám.

„Je to spálenina. Mali by byť sčerneté, ale tu nie je ani jedna sadzička, ani náznak zadymenia.“

Krauz stál, ani sa nepohol. Mal sto chutí zdrapnúť mladého doktora za ksicht a vymáčať mu ho v čiernom svinstve na stole. Načo sa v tom rýpal!?

„Tvoj záver?“ Krauz dúfal do poslednej sekundy, že doktor povie čokoľvek, len nie to, čo napokon povedal. Znelo to ako ortieľ smrti.

„Tento človek zomrel ešte pred požiarom. Počas požiaru už pľúca nepracovali, nedýchali.“

„Ale to nič neznamená...“

„Chápem ťa, Riško, snažíš sa bojovať do posledného dychu, čo je v tomto prípade výstižné prirovnanie, ale pozri sa na toto.“

„Jazyľka?“

„Je prasknutá. Tu je nalomená.“

„Chosé, povedz mu niečo!“ Krauz už nevládal.

„Môže mi hovoriť, čo chce, aj ty, ale veľmi dobre viete, čo to znamená...“

„Dám ti celý januárový plat, ak to nepovieš!“ prerušil ho Krauz.

„Chlapci moji...“

„Aj ja!“ Chosé sa rýchlo pripojil k ponuke.

„Ani keby prihodil aj Jožko, ani tak si nepomôžete. Na krk pôsobila vonkajšia sila, človek si sám takto nedokáže ublížiť. Jednoznačne, chlapci moji, ja...“ zaváhal, opravil sa, aby nedegradoval kolegovu prácu, „my tu vidíme zásah cudzej osoby a požiar mohol byť iba zastierací manéver na zakrytie stôp,“ ešte zaváhal, dal im poslednú nádej.

„Stôp?“

„Vraždy,“ dorazil ich.

„Výborne!“ zajasal Chosé. „Nech žije raketový nástup do nového tisícročia! Ďakujeme ti, Panebože, za novoročnú nádielku! Už teraz ľutujem chlapcov, čo budú rozpletať tieto dve záhady.“

„Chosé, fakt ti mám jednu tresnúť?“

Krauz sa celkom vážne zahnal na ofačovaného kripla po pravici – dobre vedel, kto sú tí chlapci, čo vyfasujú prvé dve vraždy nového milénia.

2

Krutým zisteniam na pondelňajšej pitve predchádzala bujará silvestrovská noc.

„Muselo to byť, Richard?“

„Čo, miláčik?“

„Aby si si bral službu práve na Silvestra?“

„Sylvia, prosím ťa! Už som ti to vysvetlil, tak čo zase máš? Nič som si nebral! Môžem za to, že Chosé sa pošmykol?“

„Náramne šikovné pošmyknutie, také náhodné, neplánované. Alebo šikovne naplánované? Má to aspoň zlomené?“

„Nalomené alebo prasknuté, alebo...“

„Alebo iba také bobenko, možno by stačilo poľúkať.“

„Bol som za ním v nemocnici, dali mu nejakú spevňujúcu dlahu či čo.“

„Hovorím, bobenko.“

„Aj mu ju zavesili na krk. S rukou zavesenou na krku slúžiť nemôže, to uznáš sama, nie? Ako by šoféroval, keby mal výjazd? Ako by strieľal, keby...“

„Kedy ste naposledy museli v službe strieľať?“

„No...“ detektív z oddelenia vražd Richard Krauz sa zamyslel.

„Tak vidíš, aspoň nekecaj!“ zahriakla ho manželka Sylvia.

„Okrem toho si udrel hlavu.“

„Udretí ste tam všetci! Kto to kedy videl, slúžiť ešte aj na Silvestra!“

„To je jedno, Sylvia, podstatné je, že Chosé ostal mimo a...“

„A ty si výjazd ochotne vzal zaňho, hotovo! Silvester-nesilvester, vzal si! Kašľať na manželku, že sa mesiac teší na partiu, na senzačnú akciu, na kamarátku, na...“

„Čo furt máš? Veď som tu s tebou!“